

crítica cinema

MARCEL·LÍ BORRELL
.....

A cops d'òpera

Vidas furtivas

Directora: Sally Potter. Intèrprets: Christina Ricci, Cate Blanchett, Johnny Depp, Harry Dean Stanton, John Turtutto, Peter Majer. Gran Bretanya-França, 2000. 101 minuts. Lauren.

1. De què va? Anys 40. Una noia jueva vol viatjar a Amèrica a la recerca del seu pare, fa parada i fonda en el París operístic dies abans de l'ocupació nazi i allí coneix un gitano cavaller, una cabaretera russa i un tenor italià racista...

2. Com va? Encara que ho pugui semblar, la Sally Potter directora de cinema res té a veure amb el Harry Potter aprenent de mag. Ho accepto: l'acudit és fàcil. Malgrat tot, què tenen en comú la Sally i el Harry? D'entrada un semblant gust per la teatralitat. I allí on Harry intenta capgirar la realitat a cops d'escombra màgica, la Sally ho fa a cops d'òpera romàntica. Així i amb la complicitat de Puccini, Verdi, Purcell i cia. la Potter potineja els accidents melodramàtics de la Christina Ricci fent de jueva perduda, d'ulls grossos i de boca prima: al llarg del film no arriba a pronunciar enllà les deu rèpliques seguides. Amb quatre decorats malfargats i uns suggeridors apunts sonors, *Vidas furtivas* (per cert, el títol original res té de furtiu, anotin: *The Man Who Cried*, *L'home que crida*) s'apunta a recuperar l'estètica de racionament embellit sobre els ecos historicistes d'una època traumàtica.

3. I va: ideal per a fanàtics de l'òpera en hores baixes i també per a fans incorregibles del Depp, un guaperes nascut amb la flor allí sota...